

Za vse to spoznanje sem moral biti globoko prevaran in nalagan; iti sem moral na dolgo pot z nekom, ki me je preziral in ki bi me zaradi svoje slabe vesti do mene najraje uničil; moral sem najprej skozi zloge lirike dolensko-belokranjske pokrajine v deželo kraških skal, kjer reka piše v zemeljsko kopno svoje sporočilo, ki ga bomo prebrali in doumeli na sam sodni dan in ne prej.

Strmel sem v eno in drugo, soprogo in taščo, ki sta medtem pozabili na zadnjo uro, ki naj bi jo jaz olajšal. Pripravljali sta paradižnikovo solato in teletenco. V spomin na Franca Leskoška-Luko. Konec.

Čebele letijo v La Paz

Pavle
Zidar

KRAS Sveti Peter je v četrto
izdal svojega Gospoda.
Izročena mu jagnjeta na Krasu
v gruči čakajo nanj.
Sivobela se poglobljajo
v pašo globoko pod sabo
in nepremakljivo nemé.
Jejo prst
in zaslajene vonje podzemnega
dne.
Oglata kamnita volna je sinja
in lahko meglena
in se pozibuje visoko nad bori
kakor oblak.
Iz nje so mi napletli
slovensko jopo,
težko, mrzlo in polno ros.
Nepregledne črede
iščejo Jezusa Kristusa
v svojem meniškem molku.

SMREKOVI
JELENI

Črni smrekovi jeleni
z vlažnimi meglami na rogovih.

Ki divjajo sopno skozi zrak
večerne prerije.

Megle so bile in bodo
tkanine z golih mrličev,

ki že dehne, dehne.
Zakaj so z njimi oviti gozdovi?

ČEBELE LETIJO
V LA PAZ

Čebele letijo v La Paz,
zato da gredoč ajdo uglase,
da kitara cvetja vzdrhti,
ko se zemlja v kri pretoči.

Senca s ceste mi prečka obraz,
prečka spomina ga moč,
bela kost – žarki morjá
kot pajki bežijo čez strop.

Svetlobe sveta so enovite misli.
In misel sama je v bistvu zvon,
ki ob prvem mraku zakoplje
prosojno kost dneva.

Ni mi lahko, ko zalaja srnjak
in ko udari smodnika sladkega
grom in razmesari
stare bele smreke.

Dolgo se rane gozda ne razdiše,
kakor se ne poti psice,
na kateri kristale seča
vso noč voha luna.

S trebuhom, ki je rumen in zlat,
pride nato dol do mene,
da stopim vanjo
in zginem v žaru njene zlatenice.

PTIČJI
ŽAR

Smisel, ki je dan galebu,
smisel, ki je ribi dan,
žamet črni v cipresju
s sencami hladu nastlan.

Kosa dva, dva siva zvoka
gostijo imata ali pogreb.
Kakor Henrija Moora kipa
zreta v nepreklicen sklep.

Biti skale slepo obličje,
biti svoje ljubezni par,
biti ali nebiti oboje
je slepilni ptičji žar.

Iz svoje prsne čaše
piješ vodo, ki je kri.
Morja pelikansko petje
med Scilami – Karibdami.

Slane kaplje belih valov
iščejo obalo – kost tipk,
da bi se spremenile v eno
od Sibeliusovih rib.

V ribo faroniko iz meglè,
ki nad Finsko zliva dež,
da po njem se vzpne visoka
zlatomiselna rž.

DVE ROSI Dve bibavi rosi ta hip
ovladujeta svet.

Ena je bela
in je duh vseh stvari.

To mi bo iz rok
moja smrt vzela.

Kakor biser steklen
se bo odžarela.

Druga je črna
in je od konja kri.

Konja, ki ga je ustrelil
konjederec s prevaro,

da gre na pašo,
da gre vodo pit.

Konj s papeško tiaro
pa je dobil šus v rit.

MONFERATSKI GRIČI

Moja hoja
po monferatskih gričih . . .

Črnih grozdov lepljive solze
strme za mano.

In zlat breskov žamet,
Cézanne, Cézanne.

Čas je še vedno isti,
ki je dal dogodke večnosti.

Vidim: uboštvo se je potrojilo
in za otroke ni več milosti.

Iz smokev vzletajo fazani,
sladkorja polni.

Nota je ta ptica,
intonirana v zraku.

EMILIA ROMAGNA

Zidovi vetrov so brez napisov,
na nobenem ne piše vsaj: tu se
dobi teran, kri Krasa.

Cela rumenozlata planjava
diši po vinskem kamnu
in v kotih, po kletih, spi
črn pajek, zamašek star sto let.

Iščem Srečka Kosovela.

Nekje tu živi dalje.

Vem, da sedi na veliki skali,
a ta skala je krava
in ga greje in hkrati
prehranjuje z mlekom,
bolj belim, kot je duša
svetnika iz Emilie Romagne.